

Ik wil deze slaap van je verstoren

Ik ben geen prediker. Ik wil geen preek houden of les gaan geven. Ik heb geen verlangen om enige gedachte van mij in jouw hoofd te laten doordringen. Alle gedachten zijn nutteloos. Als kleine stofdeeltjes bedekken ze je en dan begin je te lijken op wat je niet bent, en wat je weet, lijkt je te weten. Dat is waanzinnig.

Onwetendheid wordt niet door gedachten verdreven, het wordt er enkel door verborgen. Om tot weten te ontwaken is het noodzakelijk dat je je onwetendheid kent in zijn totale naaktheid.

Om deze reden is het dat je je niet moet verhullen in de kleding van gedachten. Verwijder alle dekmantels en omhulsels, zodat je vertrouwd raakt met je naaktheid en leegte. Dat zal een brug slaan die je voorbij je onwetendheid brengt. De acute nood bij het besef van je onwetendheid, is het startpunt van een revolutie. Vandaar dat ik je wil ontmaskeren, niet je verbergen. Zie, achter hoeveel blinde geloven, begrippen en fantasieën je jezelf hebt verborgen! Acht je jezelf echt zeker en veilig achter deze blokkades?

Dit is geen veiligheid maar zelfbedrog.

Ik wil deze slaap van je verstoren.

Waarheid, geen dromen, is je enige veiligheid!

Als je de moed kunt opbrengen je dromen op te geven, zul je de waarheid bereiken. Wat een koopje! Om de waarheid te bereiken, hoef je enkel maar je dromen los te laten, niets anders.

Je moet het onbewuste doorbreken – zijn gedachten, dromen, fantasieën. Je moet ontwaken van het geziene naar dat wat ziet.

De ziener alleen is waarheid; als je het bereikt, heb je het leven bereikt. Ik zei dit tegen iemand. Toen hij dit hoorde raakte hij in gedachten. Ik vertelde hem: nu hebben gedachten je weer in beslag genomen. Maar dat is de slaap van waaruit ik je juist aanspoor te ontwaken.

De dood is noch een vijand noch een vriend

Afgelopen nacht blies een man zijn laatste adem uit. Vandaag rouwen de mensen aan zijn deur.

Op zulke momenten komt er een herinnering aan een gebeurtenis uit mijn jeugd naar boven. Het was mijn eerste bezoek aan de verbrandingsplaats. De brandstapel was aangestoken en de mensen stonden in kleine groepjes te babbelen. De dorpsdichter zei: "Ik ben niet bang voor de dood. De dood is een vriend."

Sindsdien heb ik diezelfde bewering op verschillende manieren van allerlei mensen gehoord. Ik heb ook in de ogen gekeken van hen die dit zeggen en heb ontdekt dat deze onbevreesde woorden voortkomen uit angst.

Er verandert echter niets door de dood mooie namen te geven. De angst is in feite niet voor de dood, maar voor het onbekende. Wat onbekend is roept angst in ons op. Het is noodzakelijk bekend te zijn met de dood. Deze bekendheid brengt onbevreesdheid mee. Waarom dit zo is? – omdat door deze kennis men er achter komt dat er geen dood bestaat voor dat wat is.

Het is enkel de persoonlijkheid, waarvan we aannemen dat het ons 'ik' is, dat uiteenvalt, dat sterft. Het valt uiteen omdat het niet is. Het is enkel een samengesteld iets, een samenvoeging van enkele elementen.

Als dit uit elkaar valt, gebeurt dat ook met de persoonlijkheid. Dat is wat de dood is. Vandaar dat zolang de persoonlijkheid beschouwd wordt als een en hetzelfde als het ware zelf, er dood bestaat.

Ga dieper naar binnen, weg van de persoonlijkheid en als je bij het ware zelf komt, dan is onsterfelijkheid bereikt.

Het pad van deze reis, het doordringen van de oppervlakte van de persoonlijkheid naar de kern van het zelf, dat is religie.

Het is in samadhi, verlichting, dat bekendheid met de dood plaats vindt. Net zoals duisternis ophoudt te bestaan zodra de zon opkomt, zo houdt de dood op te bestaan als samadhi wordt bereikt.

De dood is noch een vijand noch een vriend, hij bestaat eenvoudig niet. Je hoeft hem noch te vrezen noch niet te vrezen, je moet hem alleen kennen.

Onwetendheid ervan is angst, er weet van hebben is onbevreesdheid.

